

PEVSKO DRUŠTVO KRAKOVO-TRNOVO

PRIREDI

OB PETNAJSTLETNICI SVOJEGA OBSTOJA
DNE 27. APRILA 1954 OB 20. URI V DVORANI
FILHARMONIČNE DRUŽBE

KONCERT

POD VODSTVOM PEVOVODJE G. PROF. A. GRÖBMINGA

PRI KONCERTU SODELUJETA GG.
A. PETROVČIČ IN R. GALLATIA

SPORED:

I.

- E. Adamič*: Koledo.
" Dnes je eden lušten den.
" Fantovska.
Fr. Ferjančič: Spomin.
E. Adamič: Franica.

II.

- R. Savin*: Maškerada.
S. Osterc: Jurij in kača belouška. } Poje g. A. Petrovčič.
H. Volarič: Ne žaluj. } na klavirju ga sprem-
lja g. A. Gallatia.

III.

- M. Tomc*: Napojnica.
Iv. pl. Zajc: Sljepac Marko. Bariton solo poje g. Petrovčič.
Br. Čobanič: Kidisale svatovite.
E. Adamič: Trudno srce.
" Pa dejali so mi...

E. Adamič.

Oj koledo!

Belokranjska.

Oj, koledo.
Lepo leto mlado
naj ma mastno brado!
Da b' vsak dan prinašalo
v hišo božjo gnado,
da bi nam pomnožilo

naše ovčje stado,
da bi vinčece sladko
nam rosilo brado,
daj Bog, da vsi pridemo
tje u nebo sveto!
Oj, koledo!

E. Adamič.

Dnes je eden lušten den.

Prekmurska.

Dnes je eden lušten den,
saj sonce sije celi den,
solnce sije celi den,
zvečer pa jaz k ljubici grem.

Dnes je ena luštna noč,
saj mesec sveti celo noč,
mesec sveti celo noč,
da ni mi zaspali po noč.

E. Adamič.

Fantovska.

Krivček zali za klobukom,
v žepu pa petico,
pod klobukom hude misli,
ej, srbi desnica,
za petico polič vina,
žalost se pogasi.

hude misli pa za fante,
ki pojo na vasi.
Fante tepel bom do jutra
ki pojo nezvesti
a potem pa v dan prebeli
vriskal bom po cesti.

Fr. Ferjančič.

Spomin.

Na krasni strani gorenjski
je ravno sorško polje,
junaci hrabri slovenski
pod širnim poljem leže.

Vrh starih gor plapolale
so njim grmade nekdanj,
slovenskim tlom oznanjale,
da dušman zove na raj.

Na noč jim zvezda posije,
se tihi grobje odpro,
junakov roj se izvije
na goro, na sivo splava goro.

A zdaj molči vse po gori,
pogasnil svit je grmad,
junaci mirno ob zori
se v grobe vrnejo spat.

E. Adamič.

Franica.

Romanca po narodnem motivu.

Oj dobro jutro, mamica!
Pa kje je vaša Franica?
Oj, bolna Franica leži,
pri njenem srcu zdravja ni.
Ko si slovo na vojsko vzela,
s teboj je šel njen čas vesel;
nemirna in pa žalostna
od tega dne je le bila.
In pisemca je čakala
in skrivaj tiho plakala.
Pa pisemca ji bilo ni
in bolna Franica leži,

že bolna sedem dni,
pri njenem srcu zdravja ni.
„Oj mamica brž v sobico,
da vidim jo ubožico;
če ona res umrla bo,
gotovo pojdem jaz za njo!“
In šla sta v tiho sobico,
je videl bolno Franico.
Na proti mu skočila je,
ga srčno poljubila je
na prsi skrila mu obraz
in zdrava bila je ta čas.

Risto Savin.

Maškerada.

Do vitkih obokov se strese zrak
nemirno po kotih trepeče mrak,
strasti pod krinkami sičejo
ko kače vijo se, umičejo.
In ko od razkošja vse drhti,
le blede deklet kot kip stoji,
le nje ni poljubil satir karneval,
ni, zvalil v naročje zvenceči je val.
Na galeriji čisto sama stoji
odeta v črno, pajčolan čez oči,
in marsikateri za njo se ozre,
začuden obstane in dalje gre.
Pa ona ne vidi pogledov teh
prečudno le sije svet v očeh
ko tik do ograje stopila je
globoko čez njo sklonila se je.

Ne vidiš li, dragi ta moj pajčolan
v brezupni ljubezni tak črno tkan?
Obleko to stkala za nocojšnjo sem noč,
o pridi dragi, pridi, saj gre na polnoč.
Čemu si mi skrivaš, čemu bežiš,
ko solnce preljubo za oblake hitiš?
Saj jaz sem roža, roža ki ponoči cvete,
in prvi žar čaka, da od njega ne umre.
Ko bo zaklenkal ponoči zvon
od tebe se zopet ločila bom,
takrat spet odšla bom samotno pot
in legla, k upom, v poročni bom grob.
Navzdol je razširila roke v prepad
krik groze je ustavil plesalcem korak.
Nekdo pod krinko je onemel,
ko k mrtvi se sklonil in okamenel.

Slavko Osterc.

Juri in kača Belouška.

Kaj beli se na zeleni gori?
To so Jurja našega šotori,
zbral je vojsko, vojsko potepuško,
šel nad kačo, kačo Belouško.

Silna kača, strah dežele naše,
Juri s pušo zdaj nad Tebe jaše,
hitro se mi grehov izpokori
naglo svojo oporoko stori,
del je Juri kači Belouški
in pomignil vojski potepuški.

Navalila vojska je krvava
padla kači je zobata glava,
odkorakal ž njo v zeleno polje,
Juri s puško židane je volje,
pa se ustavil pred globoko mlako
in zapel je žabam pesem tako.

Drage žabe, žabice in rege,
rešene vse hude ste nadlege,
mrtva zdaj je kača Belouška,
ubila jo je vojska potepuška.
Hitro pridite iz temne mlake
tri velike storite korake,
da ogledate si njeno glavo,
njeno glavo mrtvo in krvavo.

Prihitile žabe so iz mlake,
tri storile skoke in korake,
gledale so mrtve kače glavo,
zaregljale Jurju v čast in slavo.
Hvala Ti mogočni Juri s pušo,
da ubil si kačo Belouško,
rega, rega, kvak, kvak, kvak
ti največji si junak.

Volarič.

Ne žaluj!

Ne žaluj mi dekle krasno,
ne žaluj mi več nikdar!
Zopet naj oko bo jasno
meni pošlji sreče žar.

Zabi, zabi deva mila
vse kar bilo je nekdanj
saj dovolj si že prebila
vzradosti se spet sedaj.

Tvoje obledelo lice
naj se zopet zrudeči,
naj ga ne rose solzice
radost naj na njem cveti.

Ko te vidim tugovati
meni se solzi oko
nehaj, nehaj žalovati
o ti dekle prelepo.

Grličica grkovala,
grkujuči zrnce brala.
Izrasla je žuta vrba
pòd njom raste lipa ruža.
Tebe òtje pòtrgati
junakòvi na klobúke
i deklíči na iglice.

Sad mi grèmo v gòro,
v gòro više nà obršè.
V gòri èmo vince piti
iz polička i sudička,
lipo vince muškataèa:
Požegnàl ga dràgi Jezus,
Màrija ga natòčila.

Iv. pl. Zajc.

Sliepac Marko.

Sliepac Marko put zelenih gora
uputi se iz dolina mora!
Idem sada u goru zeleno!
Tako veli nesreča me krenu!
Iz dolina kraj si njega mora
oh žalosti tamo i prikora.
Nitko ništa za pjesmu ne daje,
a tko daje za darom se kaje.
Gladni niesmo vele, kada pjevamo,
al ne sita torba nam je samo,
Kada Marko u goru doklima,
pobrati ga vila posestrima,
posestrima vila planinkinja,
po poruci vile mora sinja.
Vodi njega od gora do gora,
od jednoga do drugoga dvora!
Liepe pjesme Marko izvodio
guslam sprovodio liepe pjesme
novoga uresa o strahovlju
morskihèh èudesa!

Kakove se po gorah nikada niesu èule,
nit se èuju sada.
Puèe Marku na sve strane
slava oko njega sve do glave, glava!
Svi mu klièu pljeskaju u ruke
vienac pletu i zelene luke krune viju,
male i velike, sve od lišèa puste
lavorike.

da po gorah od vrha do dola,
sva ostaše lovor stabla gola,
Marko pjeva, al mu plaèe duša,
svak razumie i rada ga sluša,
Ali nitko da mu darak pruži
darak pruži, Boga se od duži;
što mi daješ sviete pomamljeni:
nije hrana, ovo lišèe meni;
ali nitko darak pruži,
da je hrana ovo lišèe meni,
veli Marko i pjevati prestane,
niti više spjevati on nastane!

B. Čobanić.

Kidisale svatovite . . .

Kidisale svatovite!
Svatovite durulejci — Rumba!

Ta odile preko Vardar
zagubile nevestata — Rumba!

Èuti zetko, ne mi plakaj,
èe ti najdu poubava — Rumba!

E. Adamič.

Trudno srce.

Rado srce bi miru,
miru zaèelenega,
rado poèivalo v snu
pokoja dobljenega?

Vzdrami se na boj
za pravdo preganjano,
solnca, zlatega soj,
vesno oznanjano!

Kmalu zasveti brat,
svoboda ozarjena,
iz jeèe razbitih vrat
s sreèò obdarjena!

E. Adamič.

Pa dejali so mi . . .

Pa dejali so mi župnik:
„Glej, da se ogibal boš greha,
da se ogibal boš ljubezni!“
Dobri župnik stari mož!
Pa dejali so mi oèe:
„Sin, k sosedu mi ne glej,

hiše ti ne dam, ne grunta!“
„Dobri oèe, vse imej!
Jaz imam nebesa v tebi
ljubljenò dekle
bolj bogat sem od župana,
ko te stiskam na srce!“